

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΒΙΟΛΙΟΥ

Μετάφραση από τα ιταλικά
ΦΩΤΕΙΝΗ ΖΕΡΒΟΥ

Ένα

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΜΟΝΤΑΛΜΠΑΝΟ μόλις άνοιξε τα παραθυρόφυλλα του υπνοδωματίου του, κατάλαβε αμέσως ότι η μέρα που ξημέρωνε δε θα ήταν καλή. Σε καμιά ώρα θα φώτιζε· το σκοτάδι δεν ήταν τόσο πυκνό και μπορούσε να διακρίνει το σκεπασμένο με σύννεφα ουρανό, ενώ η θάλασσα, εκεί όπου τέλειωνε η άμμος της παραλίας, έμοιαζε με πεκινουά. Από τη μέρα που ένα σκυλί αυτής της ράτσας, αφού πρώτα βράχνιασε από το γάβγισμα, άφρισε από το κακό του και αποκαμωμένο τον δάγκωσε στη γάμπα, ο Μονταλμπάνο χρησιμοποιούσε αυτή την έκφραση για να παρομοιάσει τη θάλασσα που ήταν αφρισμένη, γεμάτη μικρά κύματα. Η διάθεσή του χάλασε ακόμα περισσότερο, όταν θυμήθηκε τα δυσάρεστα πράγματα που ήταν υποχρεωμένος να κάνει εκείνο το πρωί: έπρεπε να πάει σε μια κηδεία.

Το προηγούμενο βράδυ είχε βρει στο ψυγείο φρεσκοτάτες σαρδέλες, μαγειρεμένες από την Αντελίνα, την παραδουλεύτρα, τις έφαγε λαίμαργα, αφού τους έριξε πρώτα μπόλικο λεμόνι, λάδι ελιάς και φρεσκοκομμένο μαύρο πιπέρι. Όλα θα ήταν υπέροχα, αν δεν ερχόταν ένα τηλεφώνημα να καταστρέψει εκείνη τη γευστική μαγεία.

«Εμπρός, αστυνόμε; Αστυνόμε, εσείς ο ίδιος είστε, αυτοπροσώπως;»

«Ναι, εγώ ο ίδιος αυτοπροσώπως είμαι, Καταρέ. Πες μου τι θέλεις».

Στο αστυνομικό τμήμα, ο Καταρέλλα ήταν υπεύθυνος του τηλεφωνικού κέντρου, επειδή είχαν πιστέψει, λανθασμένα βέβαια, ότι εκεί θα δημιουργούσε λιγότερα προβλήματα. Ο Μονταλμπάνο, αφού πρώτα έβρισε, όπως έκανε άλλωστε κάθε φορά που έπρεπε να συνεννοηθεί με τον Καταρέλλα, κατάλαβε ότι η μόνη δυνατότητα να ανταλλάξουν μερικές κουβέντες, κάτι που τον έφερνε στα πρόθυρα νευρικής κρίσης τις περισσότερες φορές, ήταν να μιλήσει όπως κι εκείνος.

«Αστυνόμε, ζητάω συγγνώμη και κατανόηση».

Οχ! Ζητούσε συγγνώμη και κατανόηση. Ο Μονταλμπάνο τέντωσε τα αυτιά του. Όταν τα ιδιόμορφα ιταλικά που χρησιμοποιούσε για να εκφραστεί ο Καταρέλλα γίνονταν πομπώδη και τυπικά, σήμαινε ότι επρόκειτο για κάτι πολύ σοβαρό.

«Καταρέ, μη διστάζεις, πες μου τι θέλεις».

«Πριν από τρεις μέρες έψαχναν εσάς αυτοπροσώπως, αστυνόμε, αλλά εσείς απουσιάζατε και ύστερα ξέχασα να σας το αναφέρω».

«Από πού τηλεφωνούσαν;»

«Από τη Φλόριντα, αστυνόμε».

Τρόμαξε στην κυριολεξία, ξαφνικά φαντάστηκε τον εαυτό του με αθλητική φόρμα να κάνει τζόκιν μαζί με τους ατρόμητους και αθλητικούς Αμερικανούς αστυνομικούς της Δίωξης Ναρκωτικών, με τους οποίους συνεργαζόταν σε μια δύσκολη υπόθεση εμπορίου ναρκωτικών.

«Λύσε μου σε παρακαλώ μια απορία: Σε ποια γλώσσα συνεννοηθήκατε;»

«Στα ιταλικά βέβαια· ποια άλλη γλώσσα θα μπορούσαμε να μιλήσουμε;»

«Σου είπαν τι ήθελαν;»

«Ναι, μου είπαν τα πάντα. Είπαν ότι πέθανε η γυναίκα του υποδιοικητή Ταμπουρράνο».

Αναστέναξε ανακουφισμένος, δεν είχαν τηλεφωνήσει από τη Φλόριντα, αλλά από το αστυνομικό τμήμα της Φλορίντια, μιας πόλης κοντά στις Συρακούσες. Η Κατερίνα Ταμπουρρά-

νο ήταν πολύ καιρό άρρωστη, έτσι η είδηση του θανάτου της δεν τον παραξέενεψε.

«Αστυνόμε, είσαστε εκεί, με ακούτε;»

«Εδώ είμαι και σε ακούω, Καταρέ».

«Είπαν επίσης ότι η κηδεία θα γίνει την Πέμπτη το πρωί στις εννέα».

«Την Πέμπτη; Δηλαδή αύριο το πρωί;»

«Μάλιστα, αστυνόμε».

Με τον Μικέλε Ταμπουρράνο ήταν καλοί φίλοι και δεν μπορούσε να μην πάει στην κηδεία· έτσι θα μπάλωνε λίγο την κατάσταση, μια και δεν του είχε κάνει ούτε ένα τηλεφώνημα εδώ και καιρό. Από τη Βιγκάτα μέχρι τη Φλορίντια ήταν τουλάχιστον τρεισήμισι ώρες με το αυτοκίνητο.

«Καταρέ, άκουσέ με, το αυτοκίνητό μου είναι στο συνεργείο, γι' αυτό αύριο το πρωί στις πέντε να μου στείλετε ένα υπηρεσιακό, εδώ στη Μαρινέλλα. Ενημέρωσε και τον υπαστυνόμο Αουτζέλλο ότι δε θα έρθω το πρωί στο Τμήμα και ότι θα επιστρέψω νωρίς το απόγευμα. Κατάλαβες τι σου είπα;»

Βγήκε από το ντους κατακόκκινος σαν αστακός: για να εξισορροπήσει την αίσθηση του κρύου που του είχε προκαλέσει η θέα της ταραγμένης θάλασσας, το είχε παρακάνει με το ζεστό νερό. Μόλις είχε αρχίσει να ξυρίζεται, όταν άκουσε να φτάνει το υπηρεσιακό αυτοκίνητο. Έτσι κι αλλιώς, δε θα υπήρχε άνθρωπος που να μην το είχε ακούσει σε απόσταση δέκα χιλιομέτρων. Το αυτοκίνητο σταμάτησε κάνοντας τα φρένα να στριγκλίσουν. Σηκώθηκε ένα σύννεφο σκόνης και χαλίκια πετάχτηκαν προς όλες τις κατευθύνσεις, μετά ακούστηκε η μηχανή του να μουγκρίζει, μια απότομη στροφή, ένα απότομο φρενάρισμα και τέλος ξανά θόρυβος από χαλίκια που πετάγονταν εδώ κι εκεί. Ο οδηγός είχε κάνει τη μανούβρα και είχε γυρίσει το αυτοκίνητο με τη μούρη μπροστά, έτοιμο να φύγει.

Όταν βγήκε από το σπίτι, είδε τον Γκάλλο, τον επίσημο οδηγό του αστυνομικού τμήματος, να καμαρώνει.

«Κοιτάξτε εδώ, αστυνόμε! Δείτε τα ίχνη από τα λάστιχα! Τι φοβερός ελιγμός! Το αυτοκίνητο έκανε μια ολόκληρη περιστροφή!»

«Συγχαρητήρια» είπε βλοσυρά ο Μονταλμπάνο.

«Να βάλω τη σειρήνα;» ρώτησε ο Γκάλλο τη στιγμή που έβαζε μπροστά.

«Ναι, στον κώλο σου» απάντησε απότομα ο Μονταλμπάνο και έκλεισε τα μάτια του· δεν είχε διάθεση για κουβέντες.

Ο Γκάλλο, που είχε το Σύνδρομο της Ινδιανάπολης, μόλις είδε τον ανώτερό του να κλείνει τα μάτια του, άρχισε να επιταχύνει, θέλοντας να φτάσει την ταχύτητα με την οποία πίστευε ότι έπρεπε να τρέχει ένας οδηγός με τις δικές του ικανότητες. Δεν είχε περάσει ούτε ένα τέταρτο της ώρας, όταν έγινε η σύγκρουση. Μόλις άκουσε το στρίγκλισμα των φρένων, ο Μονταλμπάνο άνοιξε τα μάτια του, αλλά δεν είδε απολύτως τίποτα, ένιωσε μόνο το κεφάλι του να τινάζεται βίαια πρώτα μπροστά και ύστερα πίσω, ενώ το υπόλοιπο σώμα του κρατήθηκε από τη ζώνη ασφαλείας. Μετά ακούστηκε ένας δυνατός θόρυβος από λαμαρίνες και ύστερα πάλι σιωπή. Το μόνο που ακουγόταν ήταν το τιτίβισμα των πουλιών και τα γαβγίσματα των σκύλων.

«Χτύπησες;» ρώτησε ο αστυνόμος τον Γκάλλο μόλις τον είδε να τρίβει το στήθος του.

«Όχι, εσείς;»

«Δεν έπαθα τίποτα, αλλά πώς συνέβη;»

«Μια κότα πετάχτηκε μπροστά μου».

«Δεν έχω δει ποτέ μου κότα να διασχίζει το δρόμο όταν περνάει αυτοκίνητο. Ας δούμε πόσο μεγάλη είναι η ζημιά».

Βγήκαν από το αυτοκίνητο. Δεν περνούσε ψυχή. Τα ίχνη από το φρενάρισμα φαίνονταν ξεκάθαρα πάνω στην ασφαλτο: στην αρχή ακριβώς του φρεναρίσματος υπήρχε ένα σκούρο αντικείμενο. Ο Γκάλλο το πλησίασε, γύρισε και είπε θριαμβευτικά στον αστυνόμο:

«Τι σας είπα; Κότα ήταν!».

Ήταν φανερό ότι επρόκειτο για αυτοκτονία. Το αυτοκίνητο πάνω στο οποίο είχαν πέσει, καταστρέφοντας όλο το πίσω μέρος του, προφανώς ήταν κανονικά παρκαρισμένο στην άκρη του δρόμου, όμως από το χτύπημα είχε γυρίσει λοξά: ήταν ένα πράσινο Ρενό Τουίνγκο. Έτσι όπως ήταν παρκαρισμένο, έκλεινε ένα δρομάκι, που ύστερα από καμιά τριανταριά μέτρα οδηγούσε σε μια διώροφη βιλίτσα με κλειστά παράθυρα και πόρτες. Το αυτοκίνητο της αστυνομίας είχε ένα φανάρι σπασμένο και βουλιαγμένο το δεξί φτερό.

«Τι θα κάνουμε τώρα;» τον ρώτησε απογοητευμένος ο Γκάλλο.

«Πάμε να φύγουμε, νομίζεις ότι το αυτοκίνητό μας είναι εντάξει;»

«Θα δοκιμάσω».

Βάζοντας όπισθεν, το αυτοκίνητο της αστυνομίας κατάφερε να ξεσπηνώσει από το άλλο. Παρά το θόρυβο, ούτε αυτή τη φορά εμφανίστηκε κανένας από τη βιλίτσα. Κοιμούνταν βαριά, γιατί το Τουίνγκο σίγουρα θα ανήκε σε κάποιον που κατοικούσε στο σπίτι, μια και δεν υπήρχαν άλλα σπίτια τριγύρω. Ενώ ο Γκάλλο προσπαθούσε και με τα δυο του χέρια να ισιώσει το φτερό που ακουμπούσε στο λάστιχο, ο Μονταλμπάνο έγραψε σ' ένα κομμάτι χαρτί τον αριθμό του τηλεφώνου του αστυνομικού τμήματος και το έβαλε κάτω από τον υαλοκαθαριστήρα του Τουίνγκο.

Όταν κάτι αρχίσει στραβά έτσι συνεχίζεται. Είχαν κάνει μισή ώρα δρόμο, όταν ο Γκάλλο άρχισε να τρίβει το στήθος του και κάθε τόσο μια έκφραση πόνου ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό του.

«Θα οδηγήσω εγώ» είπε ο αστυνόμος και ο Γκάλλο δε διαμαρτυρήθηκε καθόλου. Όταν έφτασαν στο ύψος της Φέλα, ο Μονταλμπάνο αντί να συνεχίσει κατά μήκος του αυτοκινητόδρομου, πήρε έναν άλλο δρόμο που οδηγούσε στο κέντρο

της πόλης. Ο Γκάλλο δεν το κατάλαβε, γιατί είχε τα μάτια του κλειστά και το κεφάλι ακουμπισμένο στο παράθυρο του αυτοκινήτου.

«Πού είμαστε;» ρώτησε ανοίγοντας τα μάτια του, μόλις ένωσε το αυτοκίνητο να σταματάει.

«Σε έφερα στο νοσοκομείο της Φέλα, βγες».

«Αφού δεν έχω τίποτα, αστυνόμε».

«Άντε, βγες γρήγορα, θέλω να σου ρίξουν μια ματιά οι γιατροί».

«Αφήστε με εδώ και συνεχίστε. Θα με πάρετε όταν επιστρέψετε».

«Προχώρα και μη λες μαλακίες».

Οι εξετάσεις που έκαναν στον Γκάλλο —μέτρηση της πίεσης, ακτινογραφίες και άλλα πολλά— κράτησαν περισσότερο από δύο ώρες. Στο τέλος είπαν ότι ο Γκάλλο δεν είχε σπάσει τίποτα, ο πόνος προερχόταν από το χτύπημα του στήθους του στο τιμόνι και η αδυναμία που ένιωθε ήταν η αντίδραση από το φόβο που είχε νιώσει.

«Και τώρα τι κάνουμε;» ξαναρώτησε ο Γκάλλο ακόμα πιο απογοητευμένος.

«Τι να κάνουμε; Θα συνεχίσουμε, αλλά θα οδηγήσω εγώ».

Στη Φλορίντια είχε πάει δυο τρεις φορές και θυμόταν το σπίτι όπου έμενε ο Ταμπουράνο. Έτσι κατευθύνθηκε προς την εκκλησία της Χάριτος της Παναγίας, που ήταν σχεδόν δίπλα στο σπίτι του συναδέλφου του. Μόλις έφτασε στην πλατεία, είδε την εκκλησία στολισμένη πένθιμα και κόσμο να μπαίνει βιαστικά. Η τελετή πρέπει να είχε αρχίσει καθυστερημένα: φαίνεται ότι δεν ήταν ο μόνος που είχε συναντήσει εμπόδια στο δρόμο.

«Θα πάω στο γκαράζ του αστυνομικού τμήματος για να κοιτάξουν τις ζημιές του αυτοκινήτου» είπε ο Γκάλλο «μετά θα γυρίσω να σας πάρω».

Ο Μονταλμπάνο μπήκε στη γεμάτη εκκλησία, η τελετή μό-

λις είχε αρχίσει. Κοίταξε γύρω του, αλλά δεν είδε κανέναν γνωστό. Ο Ταμπουρράνο πρέπει να βρισκόταν στην πρώτη σειρά, κοντά στο φέρετρο, μπροστά από την αγία τράπεζα. Ο αστυνόμος αποφάσισε να σταθεί εκεί όπου ήταν, δίπλα στην πόρτα της εισόδου: θα έδινε τα συλλυπητήριά του και θα έσφιγγε το χέρι του Ταμπουρράνο καθώς θα έβγαине το φέρετρο από την εκκλησία. Στο άκουσμα κάποιων λέξεων του παπά και ενώ η λειτουργία είχε προχωρήσει αρκετά, ταραχτηκε. Ήταν σίγουρος ότι είχε ακούσει καλά.

Ο παπάς είχε αρχίσει να λέει:

«Ο αγαπημένος μας Νικόλα άφησε αυτή τη γη των δακρύων...».

Βρήκε το κουράγιο να χτυπήσει στην πλάτη μια ηλικιωμένη κυρία και να τη ρωτήσει:

«Συγγνώμη, κυρία, ποιανού είναι αυτή η κηδεία;».

«Του δύστυχου λογιστή Πεκοράνο. Γιατί με ρωτάτε;»

«Νόμιζα ότι ήταν της κυρίας Ταμπουρράνο».

«Α, αυτή η κηδεία είναι στην εκκλησία της Αγίας Άννας».

Για να φτάσει στην εκκλησία της Αγίας Άννας, έκανε σχεδόν ένα τέταρτο τρέχοντας. Βαριανασαίνοντας και καταϊδρωμένος, μπήκε και βρήκε μόνο τον παπά μέσα στην έρημη εκκλησία.

«Η κηδεία της κυρίας Ταμπουρράνο;»

«Τέλειωσε πριν από δύο ώρες» είπε ο παπάς με αυστηρό ύφος.

«Ξέρετε αν η ταφή θα γίνει εδώ;» ρώτησε ο Μονταλμπάνο, αποφεύγοντας να κοιτάξει τον παπά.

«Όταν τέλειωσε η λειτουργία, έφυγαν για το Βίμπο Βαλέντια. Θα τη θάψουν εκεί, στον οικογενειακό τους τάφο. Ο σύζυγός της θέλησε να ακολουθήσει με το δικό του αυτοκίνητο».

Τώρα πια ό,τι κι αν έκανε δεν είχε σημασία. Καθώς περνούσε από την πλατεία όπου ήταν η εκκλησία της Χάριτος της Παναγίας, είχε δει ένα καφέ-μπαρ με τραπεζάκια έξω.

Ήταν σχεδόν δύο το μεσημέρι, όταν γύρισε ο Γκάλλο με το αυτοκίνητο όσο γινόταν καλύτερα επιδιορθωμένο. Ο Μονταλμπάνο τού διηγήθηκε τι είχε συμβεί.

«Και τώρα τι κάνουμε;» ρώτησε ο Γκάλλο για τρίτη φορά μέσα στο ίδιο πρωινό, χαμένος σε μια άβυσσο απελπισίας.

«Θα παραγγείλεις ένα κρουασάν και μια γρανίτα που τη φτιάχνουν πολύ ωραία εδώ και μετά θα επιστρέψουμε. Αν μας βοηθήσει ο Θεός και μας προστατέψει η Παναγία, γύρω στις έξι το απόγευμα θα είμαστε στη Βιγκάτα».

Η παράκλησή τους εισακούστηκε: στο ταξίδι της επιστροφής δε συνάντησαν κανένα πρόβλημα.

«Το αυτοκίνητο είναι ακόμα εκεί» είπε ο Γκάλλο· είχαν αρχίσει να φαίνονται ήδη τα πρώτα σπίτια της Βιγκάτα.

Το Τουίνγκο βρισκόταν στην ίδια θέση που το είχαν αφήσει το πρωί, λίγο λοξά μπροστά από το σκαμμένο δρομάκο.

«Θα έχουν ήδη τηλεφωνήσει στο αστυνομικό τμήμα» είπε ο Μονταλμπάνο.

Έλεγε ψέματα: η θέα του αυτοκινήτου και της βιλίτσας με τα κλειστά παράθυρα του προκαλούσαν ένα περίεργο συναίσθημα.

«Στρίψε, γυρίζουμε πίσω» διέταξε ξαφνικά τον Γκάλλο.

Ο Γκάλλο έκανε μια επικίνδυνη επιτόπου στροφή, που προκάλεσε δυνατά κορναρίσματα από τα αυτοκίνητα που ακολουθούσαν. Όταν έφτασαν στο ύψος που βρισκόταν σταθμευμένο το Τουίνγκο, έκανε μία ακόμα πιο επικίνδυνη στροφή και σταμάτησε πίσω από το τρακαρισμένο αυτοκίνητο.

Ο Μονταλμπάνο κατέβηκε βιαστικά. Προηγούμενως, καθώς περνούσαν, είχε δει ότι το χαρτάκι με τον αριθμό του τηλεφώνου του αστυνομικού τμήματος ήταν ακόμα κάτω από τον υαλοκαθαριστήρα: δεν το είχε αγγίξει κανένας.

«Κάτι δε μου αρέσει σ' αυτή την ιστορία» είπε ο αστυνομός στον Γκάλλο που είχε βγει από το αυτοκίνητο και στεκόταν πλάι του. Προχώρησε στο δρομάκο. Η βιλίτσα πρέπει

να είχε χτιστεί πρόσφατα. Το χορτάρι μπροστά από την είσοδο ήταν καμένο από τον ασβέστη. Καινούρια κεραμίδια ήταν στοιβαγμένα εκεί δίπλα. Ο αστυνόμος κοίταξε προσεκτικά τα παράθυρα, αλλά δε διέκρινε πουθενά φως.

Πλησίασε στην πόρτα, χτύπησε το κουδούνι, περίμενε λίγο και μετά ξαναχτύπησε.

«Μήπως ξέρεις ποιανού είναι αυτό το σπίτι;» ρώτησε τον Γκάλλο.

«Όχι, αστυνόμε».

Δεν ήξερε τι έπρεπε να κάνει. Είχε αρχίσει να σουρουπώνει και ένιωθε μια κούραση από το ανώφελο πηγαινέλα αυτής της μέρας.

«Πάμε να φύγουμε» είπε τελικά και πρόσθεσε, προσπαθώντας να πείσει και ο ίδιος τον εαυτό του: «Σίγουρα θα έχουν τηλεφωνήσει στο αστυνομικό τμήμα».

Ο Γκάλλο τον κοίταξε δύσπιστα, αλλά δεν είπε κουβέντα.

Ο Μονταλμπάνο δεν άφησε τον Γκάλλο να μπει στο γραφείο, μόλις έφτασαν τον έστειλε στο σπίτι του για να ξεκουραστεί. Ο υπαστυνόμος Μιμί Αουτζέλλο δεν ήταν εκεί, τον είχε καλέσει για αναφορά ο νέος διοικητής της Μοντελούζα, ο Λούκα Μπονέττι-Αλντερίγκι, ένας έξυπνος νέος από το Μπέργαμο, που είχε καταφέρει μέσα σε ένα μήνα να δημιουργήσει παντού μεγάλες αντιπάθειες.

«Ο διοικητής» τον πληροφόρησε ο Φάτσιο, ο βαθμοφόρος με τον οποίο ο Μονταλμπάνο είχε τη μεγαλύτερη οικειότητα «ανησύχησε επειδή δε σας βρήκε στη Βιγκάτα. Έτσι αναγκάστηκε να πάει ο υπαστυνόμος Αουτζέλλο».

«Αναγκάστηκε;» επανέλαβε ο αστυνόμος. «Σίγουρα θα άρπαξε την ευκαιρία για να προβληθεί!»

Είπε στον Φάτσιο για το ατύχημα που είχαν το πρωί και μετά τον ρώτησε αν ήξερε τους ιδιοκτήτες εκείνου του σπιτιού. Ο Φάτσιο δεν ήξερε, αλλά διαβεβαίωσε τον ανώτερό του ότι το επόμενο πρωί θα πήγαινε στο δημαρχείο για να μάθει.

«Α, καλά που το θυμήθηκα, το αυτοκίνητό σας βρίσκεται στο γκαράζ του Τμήματος».

Πριν φύγει από το γραφείο του, ρώτησε τον Καταρέλλα.

«Πρόσεξε καλά αυτό που θα σε ρωτήσω και προσπάθησε να θυμηθείς. Μήπως τηλεφώνησε κανένας για κάποιο αυτοκίνητο που τρακάραμε σήμερα το πρωί;»

Δεν είχε τηλεφωνήσει κανένας.

«Εξήγησέ μου να καταλάβω» είπε στο τηλέφωνο από το Μποκαντάσσε της Τζένοβα η Λίβια, με φωνή αλλοιωμένη από την ταραχή.

«Τι να καταλάβεις, Λίβια; Σου το είπα και σ' το ξαναλέω. Τα χαρτιά για την υιοθεσία του Φρανσουά δεν είναι ακόμα έτοιμα, παρουσιάστηκαν μερικές απρόβλεπτες δυσκολίες και δεν υπάρχει πια ο παλιός διοικητής, που ήταν πάντα διατεθειμένος να βοηθήσει να ξεπεραστούν τα όποια προβλήματα. Πρέπει να κάνουμε υπομονή».

«Δεν αναφέρομαι στην υιοθεσία» είπε η Λίβια με παγερό τόνο.

«Τότε για τι μου μιλάς;»

«Για το γάμο μας. Μπορούμε να παντρευτούμε και στο μεταξύ θα λυθούν και τα προβλήματα της υιοθεσίας. Είναι δύο διαφορετικά πράγματα».

«Και βέβαια είναι διαφορετικά» είπε ο Μονταλμπάνο, που είχε αρχίσει να νιώθει στριμωγμένος.

«Θέλω μια συγκεκριμένη απάντηση στην ερώτηση που μόλις σου έκανα» συνέχισε η Λίβια σκληρά. «Ας υποθέσουμε ότι η υιοθεσία δε γίνεται. Τι θα κάνουμε, θα παντρευτούμε ή όχι;»

Μια ξαφνική και δυνατή βροντή τον έβγαλε από τη δύσκολη θέση.

«Τι ήταν αυτός ο θόρυβος;» ρώτησε η Λίβια.

«Βροντή. Ξέσπασε μια δυνατή καταιγίδα...»

Ακούμπησε το ακουστικό στη θέση του και έβγαλε το τηλέφωνο από την πρίζα.

Δεν του κολλούσε ύπνος. Στριφογύριζε στο κρεβάτι και τα σεντόνια τυλίγονταν γύρω από το σώμα του. Στις δύο τα ξημερώματα, κατάλαβε ότι μάταια προσπαθούσε να κοιμηθεί. Σηκώθηκε, ντύθηκε, πήρε ένα δερμάτινο σακουλάκι που του είχε χαρίσει πριν από καιρό ένας διαρρήκτης, με τον οποίο αργότερα έγιναν φίλοι, μπήκε στο αυτοκίνητο και έφυγε. Η καταιγίδα είχε γίνει ακόμα πιο δυνατή, από τις αστραπές η νύχτα γινόταν μέρα. Όταν έφτασε στο σημείο όπου ήταν το Τουίνγκο, έσβησε τα φώτα του αυτοκινήτου του και το έκρυψε πίσω από κάτι δέντρα. Πήρε από το ντουλαπάκι το πιστόλι του, ένα ζευγάρι γάντια και ένα φακό. Περίμενε λίγο να κοπάσει η βροχή και τρέχοντας διέσχισε το δρόμο, περπάτησε στο μικρό δρομάκο που οδηγούσε στη βιλίτσα και έφτασε στην είσοδο. Χτύπησε αρκετές φορές το κουδούνι, αλλά ούτε αυτή τη φορά τού άνοιξε κάποιος. Φόρεσε τα γάντια και έβγαλε από το σακουλάκι ένα μπρελόκ που είχε σχήμα μεγάλου δαχτυλιδιού και από το οποίο κρέμονταν καμιά δεκαριά κλειδιά διαφόρων σχημάτων. Στην τρίτη προσπάθεια η πόρτα άνοιξε, δεν ήταν κλειδωμένη. Μπήκε και έκλεισε. Μέσα στο σκοτάδι έσκυψε, έβγαλε τα βρεγμένα του παπούτσια και έμεινε μόνο με τις κάλτσες. Άναψε το φακό, έχοντάς τον στραμμένο προς το πάτωμα. Βρισκόταν σε μια μεγάλη τραπεζαρία, δίπλα ακριβώς ήταν το σαλόνι. Τα έπιπλα μύριζαν βερνίκι, όλα ήταν καινούρια, καθαρά και τακτοποιημένα. Μια πόρτα οδηγούσε σε μια κουζίνα τόσο αστραφτερή, που έμοιαζε βγαλμένη από διαφήμιση, και μια άλλη πόρτα σε ένα μπάνιο τόσο καθαρό, που νόμιζες ότι δεν το είχε χρησιμοποιήσει ποτέ κανένας. Ανέβηκε αργά τη σκάλα που οδηγούσε στον επάνω όροφο· υπήρχαν τρεις κλειστές πόρτες. Πίσω από την πρώτη κλειστή πόρτα υπήρχε ένα μικρό καθαρό δωμάτιο για τους ξένους, στη δεύτερη ένα μπάνιο πιο μεγάλο από κείνο του ισογείου, αλλά αντίθετα απ' ό,τι στο κάτω, εκεί επικρατούσε μεγάλη ακαταστασία. Ένα ροζ μπουρνούζι ήταν πετα-

μένο στο πάτωμα, σαν να το είχε βγάλει βιαστικά εκείνος που το φορούσε. Το τρίτο δωμάτιο ήταν η κρεβατοκάμαρα του ιδιοκτήτη. Και σίγουρα ανήκε στην ξανθιά και νέα γυναίκα που, με το σχεδόν γονατισμένο γυμνό κορμί της, ακουμπούσε με την κοιλιά στην άκρη του κρεβατιού, είχε τα χέρια ανοιχτά, το πρόσωπο καταγρατσounισμένο από τα ίδια της τα νύχια, στην προσπάθειά της να γλιτώσει από το θάνατο που πρέπει να προήλθε από ασφυξία. Ο Μονταλμπάνο πλησίασε στο πτώμα, έβγαλε το ένα γάντι και το άγγιξε απαλά, ήταν παγωμένο και άκαμπτο. Πρέπει να ήταν πολύ όμορφη γυναίκα. Ο αστυνόμος κατέβηκε τις σκάλες, φόρεσε ξανά τα παπούτσια του, με ένα μαντίλι σκούπισε τα ίχνη που είχαν αφήσει στο πάτωμα, βγήκε από τη βιλίτσα, έκλεισε την πόρτα, έκανε την ίδια διαδρομή, έφτασε στο αυτοκίνητο, μπήκε μέσα και έφυγε. Όση ώρα οδηγούσε επιστρέφοντας στη Μαρινέλλα, το μυαλό του δούλευε πυρετωδώς. Ποιο τρόπο θα έβρισκε για να αποκαλύψει το έγκλημα; Δεν ήταν δυνατόν να πάει να πει στον εισαγγελέα πώς είχε μπει στη βιλίτσα. Ο εισαγγελέας που είχε αντικαταστήσει τον Λο Μπιάνκο, ο οποίος είχε σταματήσει προσωρινά να δουλεύει για να μπορέσει να ασχοληθεί περισσότερο σε βάθος με τις ατέλειωτες ιστορικές έρευνές του γύρω από τους δύο υποτιθέμενους ένδοξους προγόνους του, ήταν ένας Βενετσιάνος που τον έλεγαν Νικολό Τομμαζέο και κάθε λίγο και λιγάκι αναφερόταν στις «απαράβατες αξίες» του. Είχε ένα παιδικό αλλά ρυτιδιασμένο πρόσωπο, που το κάλυπταν γένια και μουστάκι σαν αυτά που έχουν οι οσιομάρτυρες. Τη στιγμή που άνοιγε την πόρτα για να μπει στο σπίτι του, άστραψε στο μυαλό του η λύση του προβλήματος, κι έτσι κατάφερε να κοιμηθεί μακάρια.

Δύο

ΕΦΤΑΣΕ ΣΤΙΣ ΟΚΤΩΜΙΣΙ στο γραφείο, ξεκούραστος και με καλή διάθεση.

«Ξέρεις ότι ο διοικητής κατάγεται από οικογένεια ευγενών;» ήταν το πρώτο πράγμα που του είπε μόλις τον είδε ο Μιμί Αουτζέλλο.

«Αυτό τον τίτλο τον απέκτησε ύστερα από κάποια αγαθοεργία που έκανε ή η οικογένειά του έχει οικόσημο;»

«Έχουν οικόσημο».

«Το είχα καταλάβει από την παύλα ανάμεσα στα δύο επίθετα. Εσύ τι έκανες, Μιμί; Μήπως τον αποκάλεσες κόντε, βαρόνο, μαρκήσιο; Τον έγλειψες αρκετά;»

«Σάλβο, νομίζω ότι έχεις πρόβλημα!»

«Εγώ; Ο Φάτσιο μου είπε ότι όταν μιλούσες στο τηλέφωνο με το διοικητή ήσουν όλο γλύκα και ότι μόλις το έκλεισες, έφυγες σαν βολίδα για να πας να τον συναντήσεις».

«Άκουσε, ο διοικητής μου είπε επί λέξει: “Αν δεν είναι δυνατόν να βρεθεί ο αστυνόμος Μονταλμπάνο, να έρθετε εσείς αμέσως”. Τι να έκανα; Να του έλεγα ότι δεν μπορώ να πάω, γιατί αν το κάνω θα θυμώσει ο ανώτερός μου;»

«Τι ήθελε;»

«Δεν ήταν μόνος. Στο γραφείο του ήταν μαζεμένη η μισή επαρχία. Μας ανακοίνωσε ότι προτίθεται να κάνει αλλαγές. Είπε ότι όποιος δεν μπορεί να ακολουθήσει το γρήγορο ρυθμό του, να τραβήξει το δικό του δρόμο. Χρησιμοποίησε ακριβώς

αυτή τη φράση: το δρόμο του. Όλοι κατάλαβαν ότι όταν έλεγε αυτά είχε στο νου του εσένα και τον Σάντρο Τούρρι από την Καλασιμπέττα».

«Μπορείς να μου εξηγήσεις λίγο καλύτερα πώς το κατάλαβες;»

«Να, όταν πρόφερε τη λέξη δρόμο, κοίταξε επίμονα πρώτα τον Τούρρι και ύστερα εμένα».

«Δεν μπορεί να αναφερόταν σ' εμένα».

«Μα τι μου λες, Σάλβο, όλοι ξέρουν ότι δε σε συμπαθεί».

«Τι ήθελε ο κύριος πρίγκιπας;»

«Να μας πει ότι σε μερικές μέρες κάθε αστυνομικό τμήμα θα εφοδιαστεί με υπερσύγχρονους υπολογιστές. Ζήτησε από τον καθένα μας να του πει το όνομα ενός αστυνομικού μας που να ξέρει από κομπιούτερ. Κι εγώ του είπα έναν».

«Τρελάθηκες τελείως; Στο Τμήμα μας δεν υπάρχει κανένας που να ξέρει κάτι από υπολογιστές. Και ποιον του είπες;»

«Τον Καταρέλλα» απάντησε σοβαρά ο Μιμί Αουτζέλλο.

Ενέργεια ενός γεννημένου σαμποτέρ. Ο Μονταλμπάνο πετάχτηκε σαν ελατήριο και έτρεξε να αγκαλιάσει τον Μιμί.

«Έμαθα τα πάντα για τη βιλίτσα που σας ενδιαφέρει» είπε ο Φάτσιο και κάθισε στην καρέκλα που βρισκόταν μπροστά από το γραφείο του αστυνόμου. «Μίλησα με το γραμματέα του δημαρχείου, που ξέρει τα πάντα για τη ζωή όλων στη Βιγκάτα».

«Πες μου τι έμαθες».

«Λοιπόν, το οικόπεδο στο οποίο έχει χτιστεί η βιλίτσα ανήκε στο δόκτορα Ροζάριο Λικάλτσι».

«Δόκτορα σε τι;»

«Στην ιατρική. Πέθανε όμως πριν από δεκαπέντε χρόνια και το άφησε στο μεγάλο του γιο, τον Εμανουέλε, που είναι κι αυτός γιατρός».

«Ζει στη Βιγκάτα;»

«Όχι, κύριε αστυνόμε. Ζει και εργάζεται στην Μπολόνια.

Πριν από δύο χρόνια, ο Εμανουέλε Λικάλτσι παντρεύτηκε μια νέα από τα μέρη μας και ήρθαν εδώ στη Σικελία για το μήνα του μέλιτος. Η γυναίκα του είδε αυτό το οικόπεδο και από κείνη τη στιγμή τής μπήκε στο μυαλό να φτιάξει ένα σπιτάκι. Αυτά είναι όσα έμαθα».

«Μήπως ξέρεις πού βρίσκονται ετούτη τη στιγμή οι Λικάλτσι;»

«Ο άντρας είναι στην Μπολόνια και τη γυναίκα του την είδαν πριν από τρεις μέρες να τριγυρίζει στην πόλη, κοιτούσε επίπλα για να επιπλώσει τη βιλίτσα. Έχει ένα πράσινο Τουίνγκο».

«Αυτό που τράκαρε ο Γκάλλο».

«Ναι, πράγματι, αυτό είναι. Ο γραμματέας μου είπε ότι είναι πολύ όμορφη και δεν περνάει απαρατήρητη».

«Δεν μπορώ να καταλάβω όμως γιατί η κυρία δεν έχει τηλεφωνήσει ακόμα» είπε ο Μονταλμπάνο, που όταν ήθελε κατ'αφερνε να είναι αρκετά καλός ηθοποιός.

«Έκανα μια σκέψη» είπε ο Φάτσιο. «Ο γραμματέας μου είπε ότι η κυρία έχει, πώς να το πω, πολλές φίλεις».

«Με γυναίκες;»

«Και με άντρες» είπε ο Φάτσιο με νόημα. «Μπορεί η κυρία να φιλοξενείται από κάποια φιλική της οικογένεια, μπορεί να ήρθαν να την πάρουν με το δικό τους αυτοκίνητο. Μόνο όταν επιστρέψει θα δει τη ζημιά στο αυτοκίνητό της».

«Μου φαίνεται λογική εκδοχή» είπε ο Μονταλμπάνο συνεχίζοντας να παίζει θέατρο.

Μόλις ο Φάτσιο βγήκε από το γραφείο του, ο αστυνόμος τηλεφώνησε στην κυρία Κλεμεντίνα Βαζίλε Κότζο.

«Πώς είστε, αγαπητή μου κυρία;»

«Αστυνόμε! Τι ευχάριστη έκπληξη! Δόξα τω Θεώ, είμαι καλά».

«Θα μπορούσα να περάσω να σας δω για λίγο;»

«Είστε πάντα καλοδεχούμενος».

Η κυρία Κλεμεντίνα Βαζίλε Κότζο ήταν μια παράλυτη, ηλίκιωμένη αλλά έξυπνη και αξιοπρεπής πρώην δασκάλα. Ο αστυνόμος την είχε γνωρίσει στη διάρκεια μιας έρευνας που είχε κάνει πριν από τρεις μήνες και από τότε δέθηκε μαζί της· την έβλεπε σαν μητέρα του. Ο Μονταλμπάνο δεν το παραδεχόταν ανοιχτά, αλλά αυτή τη γυναίκα θα ήθελε να είχε για μητέρα του, αν μπορούσε. Είχε χάσει τη μητέρα του όταν ήταν πολύ μικρός, από αυτήν θυμόταν μόνο κάτι που έμοιαζε με χρυσαφένιο φως.

«Η μαμά ήταν ξανθιά;» ρώτησε κάποτε τον πατέρα του, προσπαθώντας να εξηγήσει γιατί η ανάμνηση που είχε από τη μητέρα του ήταν μόνο αυτή η ακαθόριστη φωτεινή εικόνα.

«Τόσο ξανθιά όσο τα στάχυα» ήταν η κοφτή απάντηση του πατέρα του.

Ο Μονταλμπάνο είχε αποκτήσει τη συνήθεια να συναντάει την κυρία Κλεμεντίνα τουλάχιστον μια φορά την εβδομάδα, της μιλούσε για την εκάστοτε υπόθεση που έπρεπε να διαλευκάνει και η κυρία Κότζο, ευχαριστημένη από την επίσκεψη που ερχόταν να διακόψει τη μονοτονία της ζωής της, τον προσκαλούσε για φαγητό. Η Πίνα, η γυναίκα που φρόντιζε την κυρία Κότζο, ήταν ανάποδος άνθρωπος και αντιπαθούσε τον Μονταλμπάνο, παρ' όλα αυτά μαγείρευε νοστιμότητα αλλά απλά φαγητά.

Η κυρία Κλεμεντίνα ήταν πολύ κομψά ντυμένη, είχε ριγμένη στην πλάτη της μια μεταξωτή εσάρπα και τον δέχτηκε στο σαλόνι.

«Σήμερα έχει κοντσέρτο» του ψιθύρισε «αλλά σε λίγο τελειώνει».

Πριν από τέσσερα χρόνια, η κυρία Κλεμεντίνα είχε μάθει από την Πίνα, που κι αυτή είχε μάθει με τη σειρά της από τη Γιολάντα, την παραδουλεύτρα-γκουβερνάντα του μαέστρου Κατάλντο Μπαρμπέρα, ότι ο διάσημος βιολιστής, που έμενε στο διαμέρισμα του επάνω ορόφου, είχε μπλεξίματα με την εφορία. Τότε μίλησε στο γιο της, που δούλευε στην εφορία

της Μοντελούζα, κι έτσι το πρόβλημα που στην πραγματικότητα είχε δημιουργηθεί από μια παρεξήγηση λύθηκε. Έπειτα από δέκα μέρες, η Γιολάντα τής έφερε μια ευχαριστήρια κάρτα που έγραφε: «Αγαπητή κυρία, σαν ελάχιστο ευχαριστώ για ό,τι κάνατε για μένα, κάθε Παρασκευή πρωί από τις εννέα και μισή μέχρι τις δέκα και μισή θα παίζω βιολί για σας. Σας ευχαριστώ ειλικρινά, Κατάλντο Μπαρμπέρα».

Έτσι, κάθε Παρασκευή πρωί η κυρία Κότζο στολιζόταν για να τιμήσει με τη σειρά της το μαέστρο και πήγαινε να καθίσει στο σαλόνι, απ' όπου ακουγόταν καλύτερα ο ήχος του βιολιού. Και ο μαέστρος από τον επάνω όροφο, στις εννέα και μισή ακριβώς, άρχιζε να παίζει βιολί.

Στη Βιγκάτα όλοι γνώριζαν το μαέστρο Κατάλντο Μπαρμπέρα, αλλά ελάχιστοι τον είχαν δει αυτοπροσώπως. Γιος σιδηροδρομικού υπαλλήλου, ο μελλοντικός μαέστρος είχε γεννηθεί στη Βιγκάτα πριν από εξήντα πέντε χρόνια, αλλά έφυγε από την πόλη προτού γίνει δέκα χρονών, γιατί μετέθεσαν τον πατέρα του στην Κατάνια. Την καλλιτεχνική του εξέλιξη οι κάτοικοι της Βιγκάτα τη μάθαιναν από τις εφημερίδες: αφού σπούδασε βιολί, σε σύντομο χρονικό διάστημα ο Κατάλντο Μπαρμπέρα έγινε βιολιστής διεθνούς φήμης. Για κάποιον ανεξήγητο όμως λόγο και ενώ είχε γίνει διασημότετος, αποσύρθηκε και επέστρεψε στη Βιγκάτα, αγόρασε ένα διαμέρισμα και ζούσε απομονωμένος.

«Τι παίζει;» ρώτησε ο Μονταλμπάνο.

Η κυρία Κλεμεντίνα τού έδωσε ένα φύλλο χαρτί. Ο μαέστρος συνήθιζε, μια μέρα πριν από το κοντσέρτο, να στέλνει στην κυρία το πρόγραμμα γραμμένο με μολύβι. Τα κομμάτια που θα έπαιζε εκείνη την ημέρα ήταν ο «Ισπανικός χορός» του Σαραζάτε και το «Σκέρτσο-Ταραντέλα έργο 16» του Βιενιάφσκι.

Όταν τελείωσε το κοντσέρτο, η κυρία Βαζίλε Κότζο σήκωσε το ακουστικό του τηλεφώνου, σχημάτισε έναν αριθμό, ακούμπησε το ακουστικό δίπλα της και άρχισε να χειροκρο-

τεί. Ο Μονταλμπάνο άρχισε κι αυτός να χειροκροτεί με την καρδιά του: από μουσική δεν καταλάβαινε πολλά πράγματα, αλλά είχε ακούσει ότι ο Κατάλντο Μπαρμπέρα ήταν σπουδαίος καλλιτέχνης.

«Κυρία» άρχισε ο αστυνόμος «αυτή η επίσκεψή μου είναι ιδιοτελής, θέλω να σας ζητήσω μια χάρη».

Της είπε τι είχε συμβεί την προηγούμενη μέρα, το ατύχημα, το μπλέξιμο με τις κηδείες, την παράνομη νυχτερινή επίσκεψή του στη βιλίτσα και τέλος την ανακάλυψη του πτώματος. Τελειώνοντας τη διήγησή του, ο αστυνόμος δίστασε, γιατί δεν ήξερε πώς να εκφράσει αυτό που ήθελε να ζητήσει.

Η κυρία Κλεμεντίνα, που η ιστορία τη διασκέδαζε και την εντυπωσίαζε, τον παρότρυνε:

«Μη διστάζετε, αστυνόμε, πείτε μου. Σε τι μπορώ να σας βοηθήσω;».

«Θα ήθελα να κάνετε ένα ανώνυμο τηλεφώνημα» είπε ο Μονταλμπάνο χωρίς να πάρει ανάσα.

Δέκα λεπτά είχαν περάσει μόνο από τη στιγμή που μπήκε στο γραφείο του, όταν ο Καταρέλλα τού πέρασε στο τηλέφωνο τον αστυνόμο Λάττες, που ήταν υπεύθυνος του γραφείου του διοικητή της αστυνομίας.

«Αγαπητέ μου Μονταλμπάνο, τι κάνετε; Πώς είστε;»

«Καλά» είπε κοφτά ο Μονταλμπάνο.

«Χαίρομαι που είστε καλά» είπε ειρωνικά ο υπεύθυνος του γραφείου του διοικητή στον αστυνόμο Μονταλμπάνο.

«Είμαι στη διάθεσή σας» τον προέτρεψε ο Μονταλμπάνο.

«Να, πριν από ένα τέταρτο τηλεφώνησε στην αστυνομία μια γυναίκα και είπε ότι ήθελε να μιλήσει προσωπικά με το διοικητή. Επέμενε πολύ. Επειδή όμως ο διοικητής ήταν απασχολημένος, είπε σ' εμένα να απαντήσω στο τηλεφώνημα. Η γυναίκα ήταν σε υστερική κατάσταση, ούρλιαζε και έλεγε ότι σε μια βιλίτσα στην περιοχή Τρε Φοντάνε έχει γίνει ένα έγκλημα. Μετά, πριν προλάβω να ρωτήσω το παραμικρό, έκλεισε

το τηλέφωνο. Ο διοικητής σάς παρακαλεί να πάτε οπωσδήποτε εκεί και μετά να του αναφέρετε τα αποτελέσματα της έρευνάς σας. Η κυρία είπε επίσης ότι θα βρούμε εύκολα τη βιλίτσα, γιατί εκεί μπροστά είναι σταθμευμένο ένα πράσινο Τουίνγκο».

«Χριστέ μου!» είπε ο Μονταλμπάνο, αρχίζοντας να παίζει το δεύτερο μέρος του θεάτρου που είχε ξεκινήσει νωρίτερα, μια και η κυρία Κλεμεντίνα Βαζίλε Κότζο είχε ερμηνεύσει εξαιρετικά το δικό της.

«Τι σας συμβαίνει;» ρώτησε με περιέργεια ο αστυνόμος Λάττες.

«Μια περίεργη σύμπτωση!» είπε ο Μονταλμπάνο με φωνή γεμάτη έκπληξη. «Θα σας εξηγήσω αργότερα όμως τι εννοώ».

«Εμπρός; Εδώ αστυνόμος Μονταλμπάνο. Είστε ο εισαγγελέας Τομμαζέο;»

«Ναι. Καλημέρα, πείτε μου τι θέλετε».

«Κύριε εισαγγελέα, μόλις με πληροφόρησε ο υπεύθυνος του γραφείου του διοικητή ότι δέχτηκαν ένα ανώνυμο τηλεφώνημα, το οποίο ανέφερε για ένα έγκλημα που έγινε σε μια βιλίτσα στην περιοχή της Βιγκάτα. Με διέταξε να πάω να δω τι συμβαίνει κι εγώ πηγαίνω».

«Μήπως πρόκειται για κάποιο κακόγουστο αστείο;»

«Όλα είναι πιθανά. Ήθελα μόνο να σας ενημερώσω, από σεβασμό στις απαράβατες αξίες σας».

«Βέβαια» είπε ικανοποιημένος ο εισαγγελέας Τομμαζέο.

«Μου δίνετε την άδεια να προχωρήσω;»

«Φυσικά. Κι αν έχει γίνει πράγματι κάποιο έγκλημα σ' αυτό το μέρος, να με ειδοποιήσετε αμέσως και να περιμένετε εκεί μέχρι να έρθω».

Φώναξε τον Φάτσιο, τον Γκάλλο, τον Γκαλλούτσο και τον Τζαλλομπάρντο και τους είπε ότι έπρεπε να τον ακολουθή-

σουν όσο το δυνατόν πιο γρήγορα στην περιοχή Τρε Φοντάνε, για να διαπιστώσουν αν πράγματι είχε γίνει φόνος.

«Είναι το ίδιο σπίτι για το οποίο μου ζητήσατε να μάθω πληροφορίες;» ρώτησε παραξενεμένος ο Φάτσιο.

«Το σπίτι μπροστά από το οποίο είναι παρκαρισμένο το πράσινο Τουίνγκο που τρακάραμε;» πρόσθεσε ο Γκάλλο κοιτώντας με έκπληξη τον ανώτερό του.

«Ναι» απάντησε και στους δύο ο αστυνόμος, παριστάνοντας τον ανήξερο.

«Έχετε φοβερή μύτη!» φώναξε με θαυμασμό ο Φάτσιο.

Δεν είχαν ακόμη ξεκινήσει και ο Μονταλμπάνο είχε κιόλας βαρεθεί, είχε βαρεθεί το θέατρο που έπρεπε να παίξει παριστάνοντας τον έκπληκτο μόλις θα αντίκριζε το πτώμα, βαριόταν για το χρόνο που θα έχανε εξαιτίας του εισαγγελέα, του ιατροδικαστή και της Σήμανσης, που ήταν ικανοί να καθυστερήσουν πολλές ώρες μέχρι να έρθουν. Αποφάσισε να επισπεύσει τις διαδικασίες.

«Δώσε μου το κινητό» είπε στον Γκαλλούτσο που καθόταν στο μπροστινό κάθισμα. Φυσικά, οδηγούσε ο Γκάλλο.

Σχημάτισε τον αριθμό του εισαγγελέα Τομμαζέο.

«Ο Μονταλμπάνο είμαι. Δυστυχώς, το ανώνυμο τηλεφώνημα δεν ήταν φάρσα, κύριε εισαγγελέα, στη βιλίτσα βρήκαμε το πτώμα μιας γυναίκας».

Οι αντιδράσεις των αντρών μέσα στο αυτοκίνητο ήταν διαφορετικές. Ο Γκάλλο ταράχτηκε, έχασε τον έλεγχο του αυτοκινήτου και παραλίγο να πέσει πάνω σ' ένα φορτηγό που μετέφερε σιδερόβερρες, έβρισε και το επανέφερε στην κανονική του πορεία. Ο Γκαλλούτσο άνοιξε διάπλατα τα μάτια του και με στόμα ανοιχτό από την απορία, γύρισε και κοίταξε τον ανώτερό του. Ο Φάτσιο πάγωσε και συνέχισε να κοιτάζει μπροστά του ανέκφραστα.

«Έρχομαι αμέσως» είπε ο εισαγγελέας Τομμαζέο. «Πείτε μου πού ακριβώς βρίσκεται η βιλίτσα».